

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: PN-25Csp/97/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2522201516
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Simona Szabó
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:2522201516.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou Mgr. Simonou Szabó v spore žalobkyne: H. D., U.. XX.XX.XXXX, R. L., W. XX, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 850 eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 850 eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa návrhom na vydanie platobného rozkazu žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 850 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia a nahradiť trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 03.10.2013 žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako spotrebiteľke na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX spotrebiteľský úver. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil právne predpisy na ochranu spotrebiteľa za použitia nekalých obchodných praktík, predmetný úver je bezúčelný a bezpoplatkový, čo znamená, že plnenie uhradené spotrebiteľkou žalovanému nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov (istiny úveru) nadobudol žalovaný bezdôvodne. Vzhľadom na to, že žalovaný nechcel spotrebiteľke takto získané finančné prostriedky dobrovoľne vrátiť, bola nútená obrátiť sa so svojim nárokom na súd so žalobou, ktorou sa domáhala zaplatenia sumy 2 025,60 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktorej nárok bol predmetom konania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 25Csp/216/2021. Rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/216/2021 zo dňa 25.03.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.05.2022, došlo zo strany súdu k právoplatnému rozhodnutiu, ktorým zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 2 025,60 eura, a to aj v nadväznosti na jeho samotné vyjadrenie, že svoje pochybenia uznáva, nakoľko vznik nároku v dôsledku porušenia predpisov na ochranu spotrebiteľa bol v celom rozsahu dôvodný. Žalovaný porušil práva spotrebiteľa, ktorých integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí, a aj z uvedeného dôvodu súd žalobe žalobkyne vyhovel v plnom rozsahu. Vzhľadom na tieto skutočnosti vznikol žalobkyni ako spotrebiteľke nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Poukázala na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne

uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. K otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Konštatovala, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky (zmluvy) alebo priznanie nároku z bezdôvodného obohatenia a pod. V prejednanom prípade je táto podmienka splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/216/2021 zo dňa 25.03.2022, ktorým súd zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia, a teda k zaplateniu sumy vo výške 2 025, 60 eura najmä z dôvodov porušenia predpisov na ochranu spotrebiteľa ako aj ďalších podstatných skutočností deklarovaných súdom v prejednanom prípade. Vzhľadom na to, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv na súde a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadosťučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, mala za to, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenia zo strany súdu. Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti v spojení s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, žalobkyni vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenia, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich jej z predpisov na ochranu spotrebiteľa ako aj vzhľadom na to, že z jej strany došlo aj k naplneniu podmienky úspešného uplatnenia porušeného práva na súde. Žalobkyňa si touto žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 850 eur zo strany žalovaného. Ďalej uviedla, že jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že z dôvodu zneužitia slabšieho postavenia spotrebiteľa sa žalovaný snažil získať majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík, neprijateľných zmluvných podmienok, čím bol spotrebiteľ nútený obrátiť sa s ochranou svojich práv na príslušný súd, čo vyústilo do časovo aj psychicky náročných konaní pred všeobecným súdom, na ktorom bola žalobkyňa úspešná, domnieva sa, že suma vo výške 850 eur, je primeraná v porovnaní s masívnym zásahom do majetkovej stability spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené si uplatňuje finančné zadosťučinenie v sume 850 eur, ktorú sumu považuje za primeranú vo vzťahu k neprijateľnému postupu žalovaného.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 23.09.2022, v ktorom nesúhlasil so žalobou, nakoľko nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie považoval za nedôvodný a tiež neprimeraný. Dôvodil, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Mal za to, že žalobca v podanej žalobe nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Zastal názor, že účelom zadosťučinenia je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa. Uviedol, že je nesporné, že Okresný súd Košice I rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 25Csp/216/2021 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 2 025,60 eura s prísl., avšak ani uvedené rozhodnutie podľa jeho názoru nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Mal za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Žalovaný uznal nárok žalobkyne a sumu vo výške 2 025,60 eura s prísl. požadovanú žalobkyňou na základe vydaného rozsudku sp. zn. 25Csp/216/2021 uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobkyňou, ako ani samotným konajúcim súdom. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013 a uviedol, že nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia vyplýva len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky

boli poskytnuté riadne a včas. Uviedol, že zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalobkyni nie len, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získala najvýhodnejší úver, aký by jej neposkytla žiadna banka. Tvrdil, že žalobkyňa na súde neuplatňovala ochranu pred porušením práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadosťučinenia na súde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považuje za dodržané už samotným rozsudkom v konaní 25Csp/216/2021, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobkyni bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základe rozsudku vyplatil. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa bola privodená určitá hrozba ujmy. Žalovaný mal za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keďže žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázala: 1) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde, 2) ani že jej v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma jej vznikla vo výške 850 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. Záverom uviedol že, mu nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov.

3. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa podaním zo dňa 25.02.2023, v ktorom trvala na tom, že preukázala splnenie všetkých podmienok, ktoré zakladajú jej nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pričom tieto vyplývajú aj z príloh, ktoré k žalobe priložila, najmä z právoplatného rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/216/2021 zo dňa 25.03.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.05.2022, a ktorým súd právoplatným rozhodnutím zviazal žalovaného k zaplateniu sumy vo výške 2 025,60 eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaný sám uznal uplatnený nárok žalobkyne. Žalobkyňa v konaní, ktoré predchádzalo tomuto konaniu mala za to, že žalovaný ako veriteľ neskúmal s odbornou starostlivosťou bonitu spotrebiteľa, keď bližšie neskúmal výdavky a iné záväzky spotrebiteľa a nevykonal ani lustráciu v príslušných evidenciách. Ďalším porušením povinnosti uloženej zákonom na strane žalovaného bolo nedodržanie písomnej formy, ktorú vyžaduje zákon. Žalovaný ako dodávateľ nedodržal ani ďalšie ustanovenia, na základe ktorých má zmluva o úvere obsahovať údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. V zmluve bola tiež neurčito uvedená celková čiastka, ktorú sa spotrebiteľ zaviazal zaplatiť a takisto nesprávne uvedený údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Zvýraznila, že bezúročnosť a bez poplatkovosť spotrebiteľského úveru je sankciou za porušenie práv alebo povinností, ktoré ustanovujú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Ak žalovaný mal za to, že neporušil ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, mal a mohol tieto skutočnosti dokazovať v pôvodnom konaní. Uznáním nároku uplatneného žalobkyňou uznal aj svoje pochybenia vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi, a teda porušenia práv alebo povinností ustanovenými predpismi na ochranu spotrebiteľa. Predmetná obrana žalovaného, ktorou navodzuje dojem, že nedošlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi je zavádzajúca a nepravdivá už len z toho dôvodu, že ak by si žalovaný bol vedomý, že k takýmto porušeniam nedošlo je veľmi pravdepodobné, že by dobrovoľne neuznal nárok žalobkyne a následne by ho neplnil. Uviedol, že jednou z najpodstatnejších podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde. Uvedené je v zmysle rozhodovacej praxe naplnené vtedy, keď súd napríklad judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve, pričom uvedené je naplnené vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva, alebo povinností žalobou proti dodávateľovi (veriteľovi) ale aj vtedy, ak to urobí v rámci

svojej obrany proti nároku uplatnenému dodávateľom (veriteľom). V prejednávacom konaní uvedené spotrebiteľ preukázal právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/216/2021 zo dňa 25.03.2022. Zvýraznil, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. účinného od 10.06.2013, ujmu nie je potrebné preukazovať a na vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotné úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti na súde, pričom jediné kritérium, ktoré určuje výšku finančného zadosťučinenia je „primeranosť“. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vysvetľuje, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde, pričom inštitút ujmy bol z komplexu podmienok vypustený. Ku kritériu primeranosti žalobkyňa poukázala na viacero rozhodnutí a uviedla, že primeranosť je subjektívnou kategóriou, ku ktorej dospeje súd na základe jedinej objektívnej skutočnosti, ktorou je porušenie práva alebo povinnosti, ktorú však nie je možné osobitne vypočítať. Uvedené vyplýva z povahy pojmu primeranosť. Rovnako neexistujú iné dôkazy (než tie, na ktoré žalobkyňa odkázala) ktoré by "primeranosť" preukazovali, a preto o jej výške rozhoduje na základe voľnej úvahy súd s prihliadnutím na návrh žalobkyne. Žalobkyňa uviedla, že ako spotrebiteľ utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nekalým postupom zo strany žalovaného, keď neprimeraným ohrozením jej majetkových pomerov od spotrebiteľa vymáhal sumy, na ktoré nemal právny nárok, keď voči nej postupoval v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľ bol nútený obrátiť sa za účelom poskytnutia ochrany na všeobecný súd, a tým zabezpečiť ochranu svojich práv zo strany súdu, bola vystavená psychickej záťaži a tiež hrozbe výrazného zásahu do svojich majetkových a sociálnych pomerov. Tento tlak súdneho konania bol pre žalobkyňu ako spotrebiteľa nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definičných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, iba umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobkyne. Z uvedeného dôvodu trvala na to, že suma vo výške 850 eur je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, procesu hájenia jej práv, ekonomickej a majetkovej neistote v dôsledku neprijateľného konania zo strany žalovaného, primeraná.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 03.03.2023 uviedol, že žalobkyňu do zmluvného vzťahu nikto netlačil, sama sa rozhodla, že bude využívať finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru od žalovaného, ktorý je nebankovou spoločnosťou. Pokiaľ mala žalobkyňa voči uzatvorenej úverovej zmluve výhrady, mala právo v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. od nej odstúpiť. Čo však neurobila a finančné prostriedky poskytnuté žalovaným využila. Uviedol, že absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobkyňi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobkyne zaplatiť úroky. Aký by malo zmysel, aby žalovaný úmyselne nedodržiaval všetky zákonné náležitosti, za ktoré by bol následne sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatnosťou výlučne on sám a nie žalobkyňa ako klient. Žalobkyňi žiadna ujma reálne nevznikla. Splácala len to, na čo sa zmluvným vzťahom vedome a dobrovoľne zaviazala. Pokiaľ došlo následne k vyhláseniu úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a žalobkyňi sa uhradené úroky a poplatky vrátili, bola to pre ňu výlučne výhoda, s ktorou ani hypoteticky pri uzatváraní zmluvy nepočítala. Naopak ujmu to predstavovalo pre žalovaného, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Je preto podľa jeho názoru iracionálne vidieť ujmu/hrozbu ujmy u spotrebiteľa pri vyhlásení úveru za bezúročný a bez poplatkov, ktorým spotrebiteľ výlučne získa výhodu a nie poškodenie jeho práv. Žalobkyňa v konaní doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázala ani nezdokladovala, v čom pociťovala poškodenie svojich práv na základe konania vedeného pod sp. zn. 25Csp/216/2021, na základe ktorého si súčasne uplatňuje aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Považoval za zavádzajúce aj tvrdenia žalobkyne o jej „psychickej ujme“ z konania vedeného pod sp. zn. 25Csp/216/2021, v ktorom bola právne zastúpená, čím sa vyvážila jej pozícia slabšej strany ako spotrebiteľa. Navyše ihneď po doručení žaloby bol žalovaným nárok uznaný, takže v konaní sa nemusela žalobkyňa zúčastňovať žiadnych pojednávaní a k žalovanému nároku sa dostala bez akýchkoľvek priesťahov zo strany žalovaného. Zastal názor, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky. Záverom zvýraznil, že len samotné konštatovanie, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/, j/, n/ a y/ zákona č. 129/2010 Z. z., dôsledkom čoho je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 tohto zákona, nepostačuje na primerané priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Z dôvodu implementácie reformy súdnej mapy účinnej od 01.06.2023 v zmysle § 18l ods. 1 písm. g) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, došlo k prechodu výkonu súdnictva z Okresného súdu Piešťany na Okresný súd Trnava.

6. Súd spor rozhodol na pojednávaní v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Právny zástupca žalobkyne sa na pojednávanie dostavil.

7. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že naďalej zotrváva na podanej žalobe a osobitne poukázal na to, že v predchádzajúcom súdnom konaní sa žalobkyňa ako spotrebiteľ domohla ochrany svojich spotrebiteľských práv, keď jej bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo na strane žalovaného v súvislosti s plnením spotrebiteľskej zmluvy. Na základe uvedeného tak vznikol žalobkyňi nárok na zaplatenie primeraného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o samotný nárok a jeho dôvodnosť ako takú, poukázal aj na to, že samotný žalovaný v predchádzajúcom súdnom konaní sám uznal porušenie práv z jeho strany, čo vyplýva aj z toho, že vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom o priznaní nároku. Pokiaľ ide o výšku uplatneného nároku sumu 850 eur mal za to, že je potrebné ju považovať za primeranú, keďže samotné bezdôvodné obohatenie presahovalo sumu 2 500 eur a teda výška uplatneného nároku nedosahovala ani jednu tretinu zo sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne. Pri posudzovaní primeranosti je treba zohľadniť aj to, že v čase bezdôvodného obohatenia išlo v prípade žalobkyne už o osobu v dôchodkovom veku, ktorá takéto zásahy vníma o to citlivejšie. V neposlednom rade považoval za potrebné zohľadniť aj mieru inflácie, ktorá oproti predchádzajúcemu roku dosahuje mieru viac ako 12 % a preto aj vzhľadom na to, suma uplatneného nároku dosahuje podstatne nižšiu reálnu hodnotu, ako by mala v čase bezdôvodného obohatenia.

8. Súd sa oboznámil s podanou žalobou a vyjadreniami sporových strán, vykonal dokazovanie listinami, a to predžalobnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, e-mailom - predžalobná výzva na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 25Csp/216/2021, krycím listom a doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/216/2021.

9. Na základe vykonaného dokazovania súd považoval za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 25Csp/216/2021 z 25. marca 2022, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.05.2022, súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 2 025,60 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania od 24.09.2021 do zaplatenia a priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Z predmetného rozsudku vyplýva, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila dňa 03.10.2013 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovaný žalobkyňi úver 5 000 eur. Poukazujúc na bezúročný a bezpoplatkový charakter poskytnutého úveru nemal žalovaný právo na plnenie úrokov a poplatkov nad rámec ním poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobkyňa poukázala na účet žalovaného plnenie v sume 7 802 eur, teda o 2 802 eur viac, než bola povinná plniť. V danom konaní si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2 025,60 eura. Ďalej z predmetného rozsudku vyplýva, že žalovaný uznal nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 2 025,60 eura s príslušenstvom a tá navrhla rozhodnúť rozsudkom na základe uznania nároku.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Žalobkyňa žiadala, aby jej súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 850 eur z dôvodu porušenia jej práva ako spotrebiteľa. Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007

Z. z. súd uvádza, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Súd mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že prípadný nárok na primerané finančné zadosťučinenie má ten spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti vyplývajúce zo zákonov na ochranu spotrebiteľa.

13. Prvým predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v tejto veci je právoplatné rozhodnutie súdu o vydaní bezdôvodného obohatenia žalovaného žalobkyni. Aj napriek skutočnosti, že žalovaný uznal nárok na zaplatenie sumy 2 025,60 eura, na základe čoho žalobkyňa navrhla vo veci rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku žalovaným, súd považuje za nepochybné, že žalovaný si bol vedomý bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, za iných okolností súd nepredpokladá, že by uznal nárok vo výške 2 025,60 eura. Druhým predpokladom je uplatnenie si nároku na priznanie finančného zadosťučinenia podporené skutkovými tvrdeniami, prípadne dôkazmi o tom, že porušenie práva zo strany žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobkyni nemateriálnu ujmu, k čomu súd uvádza nasledovné.

14. Pri posudzovaní kritérií nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, či ide o vyrovnanie ujmy postihnutého, alebo ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal, okruh osôb, ktoré toto konanie zasiahlo. Nestačí však na tieto kritériá iba poukázať, ale preukázať vznik takých skutočností, ktoré by umožnili priznať finančné zadosťučinenie. Súd ďalej konštatuje, že z vyjadrení sporových strán, ale aj z rozhodovacej praxe krajských súdov v SR má za to, že táto je rozdielna, čo sa týka rozhodovania o priznaní finančného zadosťučinenia spotrebiteľom. Ako príklad možno použiť rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/359/2016, ktoré možno vo vzťahu k priznaniu finančného zadosťučinenia nazvať ako benevolentnejšie, pričom ako protipól k týmto rozhodnutiam možno odkázať na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/185/2019, na ktoré poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení z 03.03.2023.

15. Výška nároku na primerané zadosťučinenie nie je zákonom konkretizovaná. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Čiastku uplatnenú v žalobe je preto potrebné zdôvodniť. Argumentovať možno mierou závažnosti a vyššou intenzitou protiprávneho konania, ktorého sa dodávateľ dopustil. Poukázať je možné tiež na rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jeho konanie v živote spotrebiteľa vyvolalo (napr. dlhodobý stres zo súdneho vymáhania pohľadávky a iné). Samotný vznik ujmy však nie je podmienkou pre priznanie nároku na finančné zadosťučinenie. Postačí, ak ujma aspoň hrozila. V danom prípade mal súd na pojednávaní konanom dňa 22.06.2023 za preukázané, že žalovaný zneužil slabšie postavenie žalobkyne ako spotrebiteľky a snažil sa získať majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík, na základe čoho bola žalobkyňa nútená obrátiť sa s ochranou svojich práv na súd, kde bola síce úspešná, avšak toto konanie bolo pre ňu časovo aj psychicky náročné. Zároveň zo strany žalovaného došlo podľa nej k masívnemu zásahu do jej majetkovej stability a sociálnych pomerov. Tento tlak súdneho konania vnímala ako nesmiernu psychickú záťaž, a to práve z dôvodu, ekonomickej a majetkovej neistoty. Na tomto mieste súd považuje za potrebné tiež vziať do úvahy skutočnosť, že žalobkyňa bola už v čase súdneho konania vedeného na Okresnom súde Košice I. osobou vyššieho veku a poberateľkou starobného dôchodku, o to viac takýto zásah zo strany žalovaného vnímala citlivejšie. Súd lustráciou v Sociálnej poisťovni zistil, že okrem starobného dôchodku je žalobkyňa aj poberateľkou vdovského dôchodku, čo podľa súdu umocňuje dôvod na priznanie finančného zadosťučinenia, keďže s psychicky náročnou situáciou sa musela vysporiadať sama a podstúpiť súdne konania, pri ktorých vopred nevedela, či sa prípadným neúspechom v konaniach nedostane do ešte horšej finančnej situácie. Zároveň je nutné k otázke primeranosti finančného zadosťučinenia uviesť aj to, že nárok uplatňovaný žalobkyňou nedosahuje ani jednu tretinu zo sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil a tiež aktuálnu mieru inflácie, ktorá dosahuje viac ako 12 % oproti minulému roku z čoho vyplýva, že reálna hodnota uplatňovaného nároku je podstatne nižšia, ako by bola v čase bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného.

16. Súd preto dospel k záveru, že žalobkyni vznikol nárok na priznanie finančného zadosťučinenia, keďže na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti vyplývajúce zo zákonov na ochranu spotrebiteľa a súčasne podporila svoj nárok príslušnými skutkovými tvrdeniami. Pri posúdení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal súd z výšky bezdôvodného obohatenia 2 025,60 eura a sumu 850 eur uplatnenú žalobkyňou považoval za primeranú, pričom súdna prax nevyklučuje ani priznanie zadosťučinenia vo výške materiálnej ujmy, ktorá sa stala alebo hrozila spotrebiteľovi. Takáto výška primeraného finančného zadosťučinenia má podľa názoru súdu nielen satisfakčný účinok, ale taktiež účinok preventívny, ktorý môže odradiť žalovaného od uplatňovania nezákonných postupov.

17. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške nároku na náhradu trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Trnava na Krajský súd v Trnave.

Odvolanie musí mať náležitosti podľa § 127 ods. 1 a ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.